

Arne Melchior (CD):

Hr. Kim Behnke tager fejl på flere områder. Der er just offentliggjort en rapport på 250 sider, hvor man har spurgt et bredt udsnit af – så vidt jeg husker – samtlige OECD-landes befolkninger, og det viste sig atter, hr. Kim Behnke, at gennemsnitsdanskere, hvis en sådan findes, er den mest tilfredse borger i samtlige de lande, der kan sammenlignes med os.

Så det passer altså ikke, at danskerne er utilfredse, og det er faktisk mit hovedbudskab, at det er et medieflip og et Fremskridtspartiflip at tro, at den danske befolkning er så utilfreds med de tillidsmænd m/k og de repræsentanter, som det danske folk selv har valgt gang på gang på gang i de mange valg, vi har haft. Selvfølgelig forholder det sig ikke sådan. Det er en kendsgerning, at relativt set er danskerne gennemsnitligt meget mere tilfredse end borgerne i de fleste af vore nabolande. Det er det ene.

For det andet kan jeg altså ikke finde noget som helst tilløb til uforskammethed i det, jeg sagde før. Jeg sagde udtrykkeligt, at den, der aldrig vil indgå kompromis, er ikke velegnet til sameksistens. Det har ikke noget at gøre med retten til at være her; det er en forvrøvlet overfortolkning – men den er selvfølgelig hensigtsmæssig set fra hr. Kim Behnkes side – når man påstår, at jeg skulle have sagt, at nogle i denne sal ikke er her med samme ret som alle andre. Men jeg har sagt, at den, som så at sige aldrig vil fire på sine maksimale fordringer, ikke egner sig godt til samliv. Det er ikke uforskammet, det er min ærlige mening, som jeg må have lov til at have, lige så vel som hr. Kim Behnke har lov til at have sin mening.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Hr. Arne Melchior har ret i, at vi ikke har drøftet ændringsforslagene ret meget, og det hænger vel sammen med, at der er så bred enighed om dem.

Men jeg kunne sådan set tænke mig at fortsætte hr. Arne Melchiors liste over de forlig, der er indgået. Der er et 7-parti-forlig om lære- og praktikpladser, der er et andet 7-parti-forlig om styrelsesloven på universiteterne; og dette sidste forlig er udmærket egnet til at stifte fred mellem hr. Arne Melchior og Fremskridtspartiet, for Fremskridtspartiet er faktisk med i forliget.

Når hr. Stavad udtrykte det sådan, at man godt kunne være sammen uden nødvendigvis at skulle sidde og forhandle, er det jo rigtigt, og det har vi jo også været indimellem. Men når der alligevel var noget at forhandle om, vil jeg godt sige, at fra min side har jeg undervejs i processen gentagne gange været bekymret for, om der ville komme en større umiddelbar budgetvirkning, altså et større udgiftsløft end de 6,2 mia. kr. og de 6,3 mia., som vi henholdsvis spillede ud med og endte på. Og derfor medgiver jeg, at der har været ganske lange og seje diskussioner om en række udgiftsposter.

Der har også været ganske lange og seje diskussioner om nogle principielle ting, for noget af det, vi har indgået kompromis om, er ikke dyrket i vor egen gård, og nogle af de ting, Socialdemokratiet har indgået kompromis om, er ikke dyrket i Socialdemokratiets urtegård. Og det er jo netop det, der har givet anledning til diskussionerne.

Men jeg er egentlig enig med hr. Stavad i, at det er bedre at glæde sig over det resultat, man har opnået, og derfor må jeg erklære mig uenig med fru Marianne Jøved i, at der skulle være nogen særlig anledning til at fremhæve de ting, man ikke bryder sig om. Jeg har i hvert fald gjort det til en leveregel ikke at gøre det, bl.a. fordi jeg engang kom til at gøre noget sådant i et halvt minut af et pressemøde, og dagen efter blev jeg taget i skole for det af fru Marianne Jøved i radioen.

Lige siden den dag har jeg sagt til mig selv: »Finansminister« – sådan taler jeg nu ikke til mig selv, men jeg ved ikke, om det er i overensstemmelse med forretningsordenen at sige Henning, når jeg omtaler mig selv: »Henning, når du indgår et forlig, så tal om det i forliget, du selv godt kan lide, og lad det andet ligge. Lad de andre tale om det, du ikke måtte lide så meget, fordi de godt kan lide det!« Den leveregel har jeg bl.a. fået af fru Marianne Jøved, og jeg tror, at det råd, jeg fik den dag, måske var bedre end det, der blev givet i dag.

Jeg var i øvrigt så glad for, at fru Marianne Jøved fik rettet ordet skændes til disputere, for jeg synes heller ikke, at det, der foregik mellem hr. Stavad og mig, var at skændes, ja, det var knap nok at disputere. Men noget i den stil var det vel.

Men hvis jeg endelig skulle sige noget, jeg var ked af, bare for at bekræfte det, så var jeg